

3 sönd. e. tref.

Predikan i Osby kyrka 28 juni 2009

”Förlorad och återfunnen”

Luk 15:1-7

Alla tullindrivare och syndare sökte sig till Jesus för att höra honom. ²Fariseerna och de skriftlärdade förargade sig och sade: "Den mannen umgås med syndare och äter med dem." ³Då gav han dem denna liknelse: ⁴"Om någon av er har hundra får och tappar bort ett av dem, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och letar efter det borttappade tills han hittar det? ⁵Och när han hittar det blir han glad och lägger det över axlarna. ⁶Och när han kommer hem samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig, jag har hittat fåret som jag hade förlorat. ⁷Jag säger er: på samma sätt blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvända sig.

Vi har här en herde som inte ger sig. Som är envis och uthållig. Som tar risker genom att springa omkring i en otillgänglig ödemark för att söka ett enda förlorat får. Som ju faktiskt också tar risker för de andra fåren. Det stod ju att han lämnade de övriga 99 i öknen, som väl inte var en säker plats, för att söka det enda som fattades. Vad är det för en herde som gör på det viset? Ja, det är en herde som ser till varje enskilt får, som känner dem var och en vid namn och som inte kan vara utan någon enda av dem.

Det är naturligtvis Kristus som är denna herde, som inte ger upp om någon enskild, ingen människa är ett hopplöst fall. Vi kanske tänker. "Visst svinn får man räkna med" och nöjer sig med 99%. Vem skulle inte göra det?

Ja, Gud gör det inte, för honom är det inte tillräckligt. Det är lite av allt eller inget för honom.

Om du ställs inför ett dilemma: två sjunkande båtar ute till havs. Själv sitter du i en räddningshelikopter men du hinner bara fram till den ena av dem, du måste välja. Får du då veta att det sitter 99 personer i den ena och bara en i den andra så är ju valet givet för de flesta av oss.

Samtidigt så är det egentligen ett olösligt dilemma. Varje enskild människa har ju ett oändligt värde, så redan i den båten med bara en person sitter det något oändligt värdefullt. Och oändligt är oändligt, det kan inte bli mer.

Alla människor har ett unikt värde, och saknas det en enda i Guds hjord så kan det inte kompenseras av de 99 som finns där.

Den här liknelsen är en antydning om att Gud inte kommer att ge sig förrän alla människor har blivit räddade. Ingen ska behöva gå förlorad.

Har någon kommit bort ger han sig ut och söker tills han finner det som är förlorat. Det står ju faktiskt så i liknelsen: han letar efter det borttappade *tills han hittar det*. Alltså han sätter inte upp en viss tid och tänker: Okej, jag letar fram till solnedgången, sen går jag hem, då har jag gjort vad jag kunnat. Här finns ingen bortre tidsgränsgräns, så att det någonsin blir försent. Nej, Gud söker efter människan, tills han finner henne.

Det här måste naturligtvis balanseras mot andra ställen i bibeln, där det antyds att det skulle kunna finnas en bestämd tid, en deadline, där det sen är försent att bestämma sig.

Vi kan inte säga med säkerhet hur det blir, men vi kan inte utesluta att alla människor en dag kommer att vara räddade i himlen. Hur skulle annars herden kunna glädja sig? "Gläd er med mig" säger han ju till sina vänner och grannar. Skulle han kunna glädje sig om han visste att det fanns ytterligare får ute i ödemarken?

Samtidigt får man ju inte intrycket att fåret tvingades tillbaka. Det här fåret längtade verkligen tillbaka till de andra och jag tror inte att det protesterade när herden lyfte upp det. Människans egen frihet och det ansvar som följer med det får vi aldrig ta bort.

I en liknelse så gäller det att placera in sig själv, det är det som är hela poängen med den. Men för att det ska fungera så är det viktigt att du gör det på rätt ställe. Om du tänker dig att du naturligtvis tillhör de 99 så fungerar inte liknelsen. Fokus är ju det fåret som är förlorat, det är han som är huvudpersonen. Det är han som får erfara att han inte klarar sig själv ute i ödemarken, utan herdens vägledning och omsorger. Det är han som längtar tillbaks till herden. Och det är han som får uppleva hur det är att bli räddad, att bli lagd på herdens axlar, och bli buren tillbaka till tryggheten.

De 99 som inte hade kommit bort, kanske trodde att de nog säkert skulle klara sig själva, om de bara fick för sig att försöka. De var rättfärdiga, de behövde inte omvända sig, åtminstone inte om man frågade dem. Men de gick ju faktiskt miste om herdens allra särskilda omsorger och kärlek. Så var vill du helst vara, bland de 99 självgoda eller den som insett både sina egna begränsningar och Guds godhet.

"Vi gick alla vilse som får, var och en ville vandra sin egen väg" står det i profeten Jesaja. Vi är alla det förlorade fåret som Gud söker efter. Naturligtvis finns det inga rättfärdiga, bara de som tror att de är det. Och Gud söker oss, redan innan vi har upptäckt att vi är borta.

Vill du glädja andra? Inte bara människor utan även Gud och änglar? Det har du möjlighet till. Det blir större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över 99 som inte behöver omvändelse. Och skulle du gå vilse igen så får du åter möjlighet att orsaka glädje i himlen.

Och vad var det som gjorde herden så glad? Bara att han hittat det förlorade fåret. Inget annat. Inte att det var det bästa fåret i hjorden. Den

som gav mest ulla. Nej, det som gläder Gud är att vi omvänder oss, det vill säga återvänder till honom. Det räcker.

När herden lägger fåret över axeln så är det en bild av det pris som han fick betala för att få hem oss. Det var korset som han en gång la på sina axlar, det var kostnaden som han fick betala. Han bar den bördan i hela mänsklighetens ställe.

Så mycket älskade han oss att han var beredd att offra allt för hitta oss när vi gått vilse och när han hittat oss så gläder han sig stort.